

когато Хаджи Калфа се докосва до Никополския санджанъ, въ състава на които е влизало и Севлиево, отбелязва само окръжнитѣ градове, какъвто, изглежда, последното не ще да е било тогѣва. При това, твърде възможно е Севлиево да е било по това време и село ¹⁾).

Отъ обстоятелството, обаче, което по-горе изтъкнахме, какво че Севлиево е заселено следъ нашествието на турцитѣ въ България, би следвало да заключимъ, че неговия произходъ е турски. И така е. Въ това се убеждаваме отъ следнитѣ данни: 1) че най-старото название на града „Тахтаджи Кьой“, както и последното Селви, Севлиево сж турски; 2) че отъ около 35 села въ севлиевската околия до преди Освобождението, само 5-6 сж били чисто български, а останалитѣ изключително турски ²⁾).

Значи, градътъ се е намиралъ срѣдъ море отъ турско население; 3) че почти всички названия на мѣстноститѣ около града сж турски. Тѣй, напримеръ, и днесъ се казва: „Куруджа дере“, „Чешме дере“, „Баалджа-ямасж“, „Орозъ-чеиръ“, „Влюкъ меше“, „Баадала“, „Джевизни-бунаръ“ и пр. 4) че по-вечего български фамилии въ града произхождатъ отъ съседнитѣ български села: Долно-Крушево, Батошово, Гжбени, Градище, Дебелцово и пр.

* * *

Отъ где е взелъ името си градъ?

Това е единъ въпросъ, който мъчно се подава на разрешение. Споредъ едно предание, което е вече добило, тѣй да се рече, право на гражданственостъ, градътъ е нареченъ Севлиево на името на нѣкой си циганинъ Сюлю, който пръвъ се заселилъ на това мѣсто, т. е. на името на неговия основателъ.

Това, предание, обаче, споредъ насъ, не може да претендира на голѣма достовѣрностъ, тѣй като, отъ една страна — първото име на селището е било, както ще ви-

¹⁾ По тоя въпросъ, може би, ние щѣхме да добиемъ още по-голѣмо освѣтление, ако разполагахме и съ съчинението на стария турски писателъ Евлия Челеби, който сжщо като Хаджи Калфа е пропътувалъ Европейска Турция и е далъ ценно описание на нейнитѣ градове. При всичкото ни старание, обаче, да се снабдимъ съ последното, не успѣхме.

²⁾ Турскитѣ села били разположени въ равнината и по течението на р. Видима, а българскитѣ — въ Балкана и полскитѣ височини. Турски села сж били: Богатово, Идилево, Малкочево, Сърбеглии, Дерелии, Чадърлии, Душево, Градница, Дебнево, Дамяново, Хирево, Рѣховцитѣ, Аканджилари, Бара и пр., а български: Ловнидолъ, Батошово, Гжбени, Кръвеникъ, Ново-село, Бериево, Градище, Дебелцово и отчасти Агатово и Сръбе.